ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Pazartesi 2 Kasım 1963 Sayı 35

Teşkilât baştan başa halk teşkilâtı olacaktır. Umumi idareyi halkın eline vereceğiz. Bu toplulukta halk sahibi olmak, herkesin bir iş görmesi esasına dayanacaktır. Millet halk sahibi olmak için çalışacaktır.

K. ATATÜRK

PARDON

Hüseyin KORKMAZGİL

Ezik İnsanlar Ülkesi

Tam 200 kilometre yaptım, 17 kasımda, Ankara'nın içinde. 535 sandıktan kaçını görebildim, bilmiyorum ama, görebildiğim şu: Ezik insanlar ülkesidir burası! Türkiye, ezik insanlar ülkesidir!

Kör olası geçim derdi, ne kılıklara sokmuş bu ülkenin insanlarını!..

Beş sandık yan yana... Şöyle bir göz atıp döndüm. Tam o sırada, yakasında kocaman bir AP rozeti bulunan, orta yaşlı bir vatandaş yaklaştı yanıma:

—Yakamdakine bakma bey, dedi, aslında biz sizdeniz. Kalbi miz sizden yana. Bütün dileğimiz, sizin kazanmanız. N'aaparsın, ekmek derdi... Bu nesneyi yakama takmazsam... Anlıyorsun ya, bey!..

Bir an bakıştık...

Anlıyordum adamı. Yarın korkusu kirpiklerinden akıyordu adamın. Bir de çocuk vardı yanında, pel pel bakıyor du yüzüme.

— İşçi misin ? dedim.

— İşçiyim, dedi. Bunu takmazsak, kovar bizi patron. Bir sürü külfet var başımda, naapırım ben o zaman ?

— Biliyorum, dedim. İşçi partisinin bütün üyeleri A.P dedir zaten. CHP nin aç bıraktığı yoksul, emekçi halk, toptan DP ye geçti. Kurtuluş bekledi ondan. Oysa DP. CHP nin kankardeşiydi. AP ise, DP nin kankardeşi. Yani AP CHP nin kankardeşidir aslında.

— Haklısın, dedi,

Baktım yüzüne, on yıl yaşlanmıştı çizgileri...

İşte bizim gerçeğimiz bu!

Emekçi, kendisini sömürenlerin kurduğu partiyi destekliyor:

TİP'in radyo konuşmaları neden salyasını sidiğine kattı kıytırıkların ?

Çünkü TİP, gerçeği gizleyen tozlu perdeleri bir bir yırtıp atıyordu. Ne dedi Ayber, ne dedi Arsal, ne dedi Şekibe Çelenk, ne dedi Esat Çağa, ne dedi Yaşar Kemal, ne dedi Sülker, ne dedi Çetkin, ne dedi Ekinci, ne dedi Ağırnaslı? Ne dediler de böyle hoplattılar kıytırıkları ?

Dedikleri şu: Ey emekçiler, açın artık gözünüzü !

İşte, dedikleri buydu! Ve kıytırıkların salyasını sildiğine katan da bu oldu!

Çünkü, emekçinin uyanması demek, sömürücünün uyuması, hem de uyanmamacasına uyuması demekti. Bundan korktular işte!

Burası, ezik insanlar ülkesidir, Ezenlerin sultasına demokrasi diyorlar !..

17 kasımda, gezdiğim bütün semtlerde gördüğüm şu oldu; Yoksul halk, emekçi halk, çoluk - çocuk, genç-yaşlı, gözlerinin içi gülerek bakıyorlardı TİP'in arabasına. Altındağ'da çocukların saldırısına uğradık. Yakalarımızdaki TİP rozetlerini istiyorlardı. Arabanın ardından yüzlerce metre seğirttiler. Yarının İşçi Partileriydi bunlar. Ama babaları, ama anaları, ama büyük kardeşleri, kendileri için AP'den, CKMP'den, CHP den kopamıyorlardı. «Ekmek» diyorlardı. «İşten atılırsak..» diyorlardı. Çocuklar ne bilirlerdi bu sözlerin arkasındaki korkunç gerçeği!..

Seçime gitmek veya gitmemek... Hiçbir önemi yok bence! Yarın, sedece TİP'indir! Bunu pek yakında anlıyacaklar. Eziklerin uyanması korkunçtur!..

ÜÇ GRUP

BEHZAT AY

Ülkemizde yaşayan insanları üç gruba ayırmak en doğrusu. İnanç, dünya görüşü, benzerlik konularında üç gurup. Eğer, Türkiyede gerçek anlamda parti kurulmuş olsaydı sayısı üç olurdu. Ama altı parti var. Bu durum, çeşitli çıkarlar açısından, temeli ilgilendirmeyen kinlerden, hasetler den böyle olmuştur. Yoksa soğuk kanlı olarak, herkes ken di dünya görüşünün partisine girseydi, mutlaka üç parti kurulurdu Türkiye'de.

Üç grup şunlardır: a) Gericiler. b) Tutucular, c) ilericiler.

Ülkemizde bulunduğumuz ortamın da gerilerini savunan bir gurubun olduğunu yıllardan biri ögrenmiyen kalmamıştır. Bunlarla sık sık karşılaşıyoruz. Tartışıyoruz. Çok geçmeden tartışmanın bile böylelerini zerre kadar değiştirmediğini görüyoruz. Böyleleri ırkçılar, ümmetçiler, saniyede milyonları kazanıverip te, amansız bir kapitalizmi savunanlar...

Tutucular ise, var düzenin savunucularıdır. Bunlar ne bu düzenin gerisini, ne de ilreisini, istememektedirler. Yeter bu kadar. Yorulmaya değmez. Her toplumda ufak tefek haksızlıklar olur. Dünya böyle kurulmuş, böyle gidecektir. Rahatına bak. Şu ölümlü dünyada kendini yormaya gelmez. Bir daha dünyaya gelecek değiliz ya... gibi konuşup, halinden memnun memnun yaşayıp gidenler.

Üçüncü gurup ise, geldiğimiz düzeyle yetinmemizi savunan, daha ilerilere gitmek isteyen, var düzeni daha adil bir duruma sokmaya çalışan, ileri gitmiş ülkelere doğru uçarcasına gitmenin özlemini çekenlerle doludur, Bu gurup 27 Mayısa dek hep saldırılan, yerilen, istenmeyen kimselerin karargâhı da... Tarihin gidişi, böylelerinin haklılığını göstermekte gecikmeyecektir. Hatta 27 Mayıstan sonra bunlara hak ta verilmiştir. Bir zamanlar grev adını ağzına alanlar mahpus edilirlerdi. Fakat 27 Mayıstan sonra hep bunlar konuşuldu. 1961 Anayasasına grev kondu. Sosyal adalet denince neler neler söylenmezdi.

1961 Anayasasına sosyal adalet girdi. Sosyalistim demekle yargılanmayı göze almış bir kimse olduğun açıkça belli olurdu. Geçen yıl «Sosyalist Kültür Derneği» kuruldu. İşçi adını sık sık söylemek, proleterya ihtilâlini savunmak anlamına gelirken 2,5 yıldan beri bir «Türkiye İşçi Partisi var... Ve bu kuruluş gittikçe büyüyor. Kim inkâr edebilir bunu. Bu akışın önüne kim geçebilir. Tarih akıyor, tarih! Barajlar kurmanın imkânı mı var? Ve kurulacak barajlar, gücü, hızı bir an zaptetse bile, bu zaptetme pek kısa sürecek, sonunda akışı daha gür kılacak.

Rüzgara tüküren, yüzüne tükürür. Türk Atasözü

Köy Günlüğü

15 Temmuz 1963

Köyün okumakta olan gençlerini buluyorum önce. Her birinde birşeyler vardır, bir ülkü ile dönmüşlerdir onlar da diyorum. «Çok güzel yapabilirsen» diyorlar. Niçin «yapabilirsem» diyorum; «yapalım» değil de. Hiç biri ufak bir zahmeti bile göze alamıyorlar. On dakika ötedeki yere haftada iki akşam gidip okuma yazma öğretme zahmetine katlanmıyacaklarını söylüyorlar. Hey gidi halk sevgisi. Afrikanın ortasına giden doktor, ceyhun Atufun halkçı adamı nerdesin? Şimdi benimle birlik çamura dalmayı göze olacak kişi arıyorum.

Bir yüksek okulda okuyanımız da düpedüz benimle eğleniyor. «Nereye gidiyorsun»? desem «Şenin millet kütüphanesine kitap okumaya gidiyorum» diyor kötü kötü sırıtarak. Boşuna uğraşma diyor, senin kitaplığına kim gelecek. Etçinin Şevket mi gelip kitap okuyacak? falancı mı «ulan bir okuma odasi açmışlar, haydin oraya gidelim» diyecek? Bu millete iyilik yaramaz. Bu köylü ile iş yapılmaz, emeklerine yazık. Boşuna uğraşma.»

Ona birşeyler anlatmıya çalışıyorum. Faydasız... «Bu köylü ile her iş yapılır. Şimdiye dek yapılan işler kiminle yapıldı. Bu köylü cephede kanlarını akıtıp yurdu mu kurtarmadı mı? Bu köylü yol mu yapmadı? Şu okulu yapan kim? Sen kimin parası ile okudun. Hükümetin sana verdiği şu giysinin parasını işte o etçinin Şevket verdi, Şevket istemese, bile ona senin vermek ödevin. O bilgisiz kalmışsa suç kimin? Biz bencil aydınların deyil mi?»

Ertesi gün bir günceyi elimden almak istiyor. Vermiyorum. «Şevket te okumalı ki nimetlerden artaklaşa yararlanalım. Benden günce istersin. Ya Şevket'in okuyabilmesi için çalışmıyorsun?»

(Devamı 4 de)

HAFTALIK

SEÇİM VE GEÇİM

Numan Beyazıt

Toplumumuzdaki düzensizliklerin başlıcası, seçimi bir "geçim,, yolu olarak kabullenmektedir. Ve bu ülkede seçim, geçim demektir. Seçime giden yol, düşünen kalafardan değil de, mideden geçtikçe böyle bu.

Daha dün, seçim kampanası vurunca bir yandan meydan söylevleri, öte yandan radyo dırıltısı, epey kulaklarımızı tırmaladı, bağımızı şişirdi. Birçok kalemler, birçok çeneler bu kampanyada çalıştı. Üç-beş gün kendimizde değildik. Bir anofora kapılmış gidiyorduk.

Şimdi ?

Sessizlik...

Sular duruldu artık. İçini boşaltanlar bir köşeye çekildi, koltuğu kapanlar derin bir soluk aldı.

O gürültüden birkaç tırmalayıcı söz kalmadı değil. Değinelim usulca. Acıtır mı? Biz dayandık ya...

Radyo, çığırtkanların pazardan aldığı bir düdük haline geldi. öylesine öttürülen bir düdük. Hele o düdüğü öttüren şom ağızlar yok mu? Kişiyi öldürür kahrından. Deli eder..

Daha beteri, o şom ağızların, halka karşı utanmadan yalan ve iftira kusmasıdır.

Ama bir "yeni ses,, bu şom ağızları epey biçimledi. Halkın kendi sesiydi bu. Ve bu seçimin en belirgin yeniliği, bu ses idi. T İ P, halkın sesini ilk kez radyodan duyurabildi. Halk konuştu. Erkekçe, korkmadan, doğruyu söyleyebilme mutluluğunu duya duya..

Ya halk?

O daha mutlu..

Bir de korkulu düş görenler vardı. Halkın sesini duydukça, nasırına değil, yüreğine hançer sokulmuşçasına bağıranlar, tepinenler..

Ne diyordu softa Kaflı:

"—Savcılar, tahkikata geçiniz. Neredesiniz?,,

Daha ilk adım bu. Halkın uyanışı böyle bağırtır çıkarcıyı. Ya ümmetçi havârisi..

Korku boşuna. Sen yarınını düşünerek bağırıyordun. Bu seçim, yarın senin geçimin demekti. Elbette korkacaksın!.

Dedikya. Boşuna!..

Seçim, bir "geçim., olmaktan çıkıyor artık..

* * *

Bir özel sektörcü Proflu da, uyanan halkın sesi karşısında, Kaflı dayısının sözlerini tamamladı. Diyordu ki:

"—T İ P. Kapatılmalı. ......Metod. ilim.. "gibi sivri sözlerle çırpındı durdu.

Demek böyle Proflu miş miş...

Öyleyse günaydın özel sektör sözcüsü Proflu bay Yalçın!.

Sabah oldu.

Günlerce çalınan seçim davulunuu parasını toplayan «geçim» cilerin kulakları çınlasın..

Bu ülkede seçim. bir geçim aracı olmıyacaktır artık. Evet, yarın bu palyaçoluk yok. Ne denli yırtınınız. Şimdi oturduğunuz o yumuşak koltuklar, geçimciler için birer kızgın ızgara olacaktır. Oturabilir misiniz.?

Halkın sesi :

«Emekçiler, ırgatlar, dargelirli memur, küçük esnaf, çiftçiler!. Ekmeğini alın teri ile ıslatan yoksul yurddaş...» diye dalga dalga yayılırken ülke alanında; çıkarcı:

«Savcılar, neredesiniz? Kapatın!....» diye bağırıyor.

Olur mu bu?

Halkın sesi, kendisini sömürenlere karşı bir uyarma idi.

«Yangın var! » diye bağırmak niye?

Çıkarcıların bağırdığı o günlerde, şöyle bir haber vardi gazetelerde :

«Bir deli göğe merdivenle çıkmağa çalıştı. »

Nasıl haberi beğendiniz mi?

Çaltının Aydın Okuru

Yeni mezun öğretmenim. Yıllarca öğretmen yüzü görmemiş. Okula hasret kalmış bir can vermek için atandım. Hiç bir okul malzemesi ve hatta okul binası da yokki köyümde. İlkel yaşantılar altında ezilmiş köylerim: Aman! Yandık tutuştuk cehaletin kara pençesinde! Bize öğretmen gönderin deyip dilekçe üstüne dilekçe vermişler. Dinî mektepleri ni okul yapmışlar.

(Devamı 3 de)

ŞİİR KÖŞESİ

BİR BÜYÜK SIR SÖYLEYECEĞİM SANA

Bir büyük sır söyliyeceğim sana Zaman sensin
Zaman kadındır sevilmek arzusu duyan
Ve dileyen kapansın âşıklar ayağına
Bozulacak kadın elbisesidir zaman
Zaman bir kahküldür sonsuz
Taranan
Bir aynadır buğulanan buğuları dağılan soluklarda
Zaman sensin uyandığım şafakta uyuyan
Sensin bıçak gibi geçen boynumu
Oh diyebilsem zamanın işkencesini
Mavi kanallarda kan gibi duruk
Ne çetindir sonu gelmez doyumsuzluğu arzunun
Sen odada dolanırken gözlerin susuzluğu
Seni yaban
Seni kaçak duymadan daha çetin
Başın ayrı yüreğin özge bir çağda oluşu
Tanrım ne ağır kelimeler bunlardan söz ederken
Aşkın arzudan öte âşkın menzillerin dışında bugün
Sen şakağımda vuran duvar saati
Sen solumazsan eğer ben boğulurum
Ve dolanır tenimde kararsız adımın

Bir büyük sır söyliyeceğim sana Her söz
Dudağımda bir yoksulluktur dilenen
Bir yoksul ellerin için bir şey kararan bakışlarında
Bundandır sana sık sık sevdiğimi söylemem
Yoksunum bir tümcenin boynunu süsleyecek parlak kiris-
talinden

Hor görme bu yaban konuşmalarımı sözlerimi
Sade bir sudur ateşte bu boğuk gürültüleri yapan

Bir büyük sır söyliyeceğim sana Bilmiyorum
Sana benzer zamandan söz etmeyi
Senden söz etmeyi bilmiyorum Ben
Kalkan trenin ardında uzun zaman el sallayan
İnsanlara benzerim ki göz yaşlarıyla düşer bilekleri
Bir büyük sır söyliyeceğim sana Korkuyorum senden
Korkuyorum seni ikindilerde pencereye sürükleyenden
Korkuyorum davranışından söylenmedik kelimelerden
Korkuyorum hızlı usul geçen zamandan senden
Bir büyük sır söyliyeceğim sana kapıları ört
Ölmek sevmekten daha kolaydır
Bundandır yaşamanın sancılarına yönelmem
Aşkım benim.

ARAGON'dan
TÜRKÇESİ: Yürük Aydın Ozanoğlu

HER HAFTA — OĞUZ KOYUTÜRK

BÜYÜK KULELERDE

Sorumluluk duygusunun pazara çıktığı şu günlerde; bataklık, dikenli bir alanda yavaş yavaş yükselen bir kule, çatlaklarını elinin tersiyle sıvazlıyarak minareleşmiye çaba gösterirken, miyop gözler aldandıkları ortamda yükselmek şöyle dursun batağa büsbütün saplanıp battıklarını küçülüp ufaldıklarını göremiyorlar. Bizde toplumculuk bir basamak taşı... En koyusu da olsak, bireyciliğni kişiye sağladığı kısa süreli yararlardan kurtulamayıp, bencilliğimizin kör dişlileri arasında ezilip gidiyoruz. Çok nutuk atarız. İnci gibi palavralarla destanlar düzeriz. Kısaca bataklık ve dikenlerden yararlanarak kişiliğimizi yükseltmiye, onu tanıtıp kalın zırhlarla minareleşmiye bakarız.

İşte büyük kulenin gömlekleri kat kat Yedikule marulları gibi böylece türer durur. Bunların en kodamanları İstanbul ve Ankaradadır. Sonra diğerleri gömleklerinin biçimine göre irili ufaklı yurt yüzeyine dağılmıştır. Hepsi azametli... Hepsi büyük... İnsana dürbünün tersiyle bakarlar. Dillerinde, kalemlerinde kocaman kocaman sorunlar... Ama ayaklarının altında sinekler... Bataklık ve dikenler,.. Yayın organları buralarda yalpalayıp durur. Çoğu kez kaptıkları yaldızlı tümceleri yelkenlerinin şişliği inmesin diye üfler de üflerelr. Sonra gel keyfim gel, rotayı bulunca, külâhlarını yana iterek büyük dürbüncü kesilir, yolcularını ayıklarlar. Bunların arasında toplumcu geçinerek kişiliğini pekleştirmek istiyenler baş köşededir. Onları tatlı tatlı konuştururlar. Böylece günler, aylar geçer... Bizler de hâlâ yerimizde sayarız.

Düpedüz suçtur, sömürülmelidir bunlar. Dayanışma, bağlılık, gerçek içtenlik yok toplumcular arasında. Ortalığı saran kof ün ve kese sömürgenleri arasında öylesine yalnızız ki.., Her yöremiz buz gibi soğuktan donduğumuzu, titrediğimizi hissediyoruz. Bunların arasında kaynıyan gerçek ülkücülere de yazık! Fırtınaya tutulmuş gibi sallanıyor, kendini beğenmiş büyük dürbünlerden yardım umuyorlar. Aralarında yazarlarının çoğunluğu öğretmen olan bir gazete de açıktan açığa aydın avcılığı yapıyor. Böylece hem keseler, hem de içte yatan arslanlar tatmin ediliyor.

Kısaca bizler, hepimiz birbirimizi aldatıyoruz. Başka kulelere ne gereksinim var? Kendimize bakalım. Neredeyiz? Şimdiye değin ne yaptık? Ve şimdiden sonra ne yapacağız? Geliniz bu soruya hep birlikte koskocaman bir hiç çekelim. Sömürgen ellerinde, ülkücü olmıyan kişilerin arabalarında, saka kuşu gibi ötmekle bu sorunlar çözülemez. Doğrusu çok gülünç oluyor. En basiti bir gazete gerek... Düşün namusunuzu koruyacak bir gazete.

Ama şimdilik gönlümüz kuleleşmiye kaydıysa, sizlere diyeceğim başka bir sözüm yok. 963 Türkiye'sinde kulelerden en büyüğü olmuya bakın. Gömlekleriniz çoğalsın. Yedikule marulları gibi göbek göbek... Ünlerinizle bu fakir milletin üstüne bir karabasan gibi çökün.

BETİKLER

Kara Yanık

Osman BOLULU

Kara Yanık köy anıları. Köy gerçeklerine parmak basan bir kitap. Hukuk mezunu, Amasya'da Tanca Mağazasının sahibi Mesut Utkun yazmış bunu. Bir çok aydınlarımız gibi, diplomasını koltuğuna kıstırınca, her şeyim bitti artık. Mağzamda alışverişimi yaparım. Sonra sını Şehir Kulübünde yaşarım diyenlerinden değil Mesut Tutkun. Şiir de yazıyor. Daha önce Sokaktaki Adam adlı bir kitap yayınlamıştı.

Mesut Tutkun Yedek Subay Öğretmen olarak bir köyümüzde iki yıl kalmış. Orada köylü çoçuklarına emek verirken, köylüye de faydalı olmuş. Sonra gördüklerini hikaye biçiminde bir sanat eserine dökmüş. Acı gerçekleri söylüyor bize. Kara Yanıt demiş kitabının adına. Bu ad manalı. Anadolu'nun, Türk köyünün ağartılmamış yaşamı var bu adda. Derdli türkümüzü söylüyor bize. İşte sizin yönünüz burası olmalı Türk aldınları demeye getiriyor. Varlığının özü ile verilmiş köy yaşamı bir burgu olup oturuyor içimize. Oralarını ak düşlere sokamamanın üzüntüsünü duyuyoruz eseri oldukça.

Kara Yanı'ın dili güzel. İşleyiş ustalığı da fena değil. Ama sanamam ki, sanat dün yasında yankı uyandırsın. Çünkü bizler kendi eşimize dostumuza p e ş çalışıyoruz. Eleştirmenlerimiz kliklerin damı çoğu kez. Kadın, kız kokusu taşıyan, polis oyunlarıyla bizi eğlendiren kitaplar varken, kara havaya niçin girelim? Köylerin tezek kokan havasında niçin bunalalım? Kirli mintanlar gözümüzün manzarasını niçin bozsun?

Eseri gerekli yankıyı uyandırmasa da, ben çabası için Mesut Tutkunu kutluyorum. Çünkü ben de açı gerçeklere vurgunum. Oranın havasından geldim. Mesutum dokunduğu çıbanı iyi etmedikçe, ulusca rahat kavuşamıyacağız diyorum

BİZE GELENLER

BETİKLER

ÇOCUK BAHÇESİ —KENAN AKANSU— (Şiirler) —Akmet Halit Kitapevi — İstanbul — 250 Kr.
OĞUZLAMA— BASRİ GOCUL— (Destan) — P,K. 20— Bursa— 100 Kr,
DENİZ İKİNDİLERİ— RUHİ GÖKTEKİN—(Şiirler) Ankara — 250 Kr

DERGİLER

YENİ UFUKLAR— (Aylık Sanat, Düşün Dergisi)— P.K. 1034— Galata/İstanbul — 125 Kr.
OYUN— (Aylık Tiyatro Dergisi)— P.K.694. İzlem Yayınevi— Galata - İst. - 150 Kr.
AYDINLIK (Aylık düşün Sanat Dergisi)— Çine— Aydın— 100 Kr.
SANAT DÜNYASI— (15 Günlük Sanat Dergisi)- P, K.25- Fatih - İstanbul - 100 Kr.
ÇATI- (Aylık Düşün Sanat Dergisi)- P.K. 110- Bursa- 100 Kr.
SU- (Aylık Düşün Sanat Dergis) P.K 11-Sivas-100 Kr
EVRİM- (Aylık Düşün Sanat Dergısi) - P.K 539- İzmir 100 Kr.

OTAĞ (Aylık Düşün Sanat Dergisi) -P.K. 741- İstanbul- 100 Kr.
ÇELE - (Aylık Dergi) - P.K. 4 - Bolu - 100 Kr.
ELİF -)Aylık Düşün Sanat Derkisi) - P.K. 47 - Bursa- 1oo Kr.
BEŞKAZA- (Aylık Düşün Sanat Dergisi) - Öğretmenler Derneği Fethiye 1oo Kr
EMEK - (Aylık Dergi) P,K. 55 Ankara 5o Kr.
EMEKCİ - (Haftalık Siyasi Gazete] P.K 653 Ankara 25 Kr.

2 den devam

ÇALTININ Aydın okuru,

Ne mutlu bana, beni isteyen insanlar arasındayım. Sekiz tane sıra yaptım, üzerinde oturuyor öğrencilerim. Yazı tahtamızın, yumurta akı ile baca kurumundan boyası. Bir bayrak, kendi başım bir Anayasa kitabı ve bir de fotoğraftan (Atatürk'ün) başka... kup kuru okulum. Gecemi gündüzüme verdim. Çok şeyler yapmak için çabalanıyorum. Fakir Anadolunun fakir köylüleri; maddi imkânım!... ne ki ülküme varmak için?.

Yalan değil' süsleme değil bunlar. Gelin, görün. Misafirim olun. Gerçeklerin taşması anlattıklarım.

On kuruşluk bir silgi; yirmi beş kuruşluk bir kitap, birer sarı altın değeri taşır bizim için. Damlalar göl olur, göller deniz. Buharlaşır, tükenmez; sellerle dolar deniz.

Güvenim sizsiniz, aydın, Çaltı okuru. Sel olun akın yardımıma?. Altmış aşkın öğrencim sizi bekler ayakta.

Reşit Yılmaz

15 Temmuz

Baştarafı 2 de

Koca Tonguç'u ansılıyorum. «Oğlunun bilgisiz kalmasına razı olabilecek tek bir aydın var mıdır? Öyleyse köylünün okutulmasında niçin titiz davranmıyorlar?» diyor Tonguç Baba.

Bunlarla işbirliği yapmak yanlız başına çalışmak daha iyidir kolaydır diye düşünüp yanlız çalışmaya karar veriyorum. «Oturup bir sigara yakıyorum»

çaltı:
Sahibi ve sorumlu yönetimi M. Oğuz Koyutürk
Haftalık Siyasi Toplum Gazetesi
Yıl I Sayı 35 yönetim yeri : Cumhuriyet Alanı Kaptanağa sok. No 2
Tlf: 23 a 70 Samsun